

BENONE I. PĂȘARIN

FEMEIA PLĂSMUIRII DE NOAPTE

Pe atunci
înserarea începea
firavă
dinspre vârful degetelor tale
îmbibate în miros de nicotină
și avea culoarea castanelor date în toamnă.

Uneori, cât te pipăiam cu privirea
aripa ți se furișea
ușoară
precum o pâclă
peste buzele slobode ale paharului meu
cu vin
de lebădă albă...

Apoi
acea înserare da în noapte
și se îndepărta
deodată
de mine
de zi și de cer
trecând praguri și fântâni de cenușă
surpându-se asemeni foșnetului umbrelor
peste coapse și craniile genunchiilor
pe damascuri scrobite și în oglinzi
pentru a mai ademini dulci fișii de șoapte.

Era atât de ușor să mă rătăcesc
atunci

să mi se șteargă lumina albă a umbrei
de pe unghiul pereților de cretă apasă
să mă risipesc în dorințe
și să ajung cu palmele frânte prin aer
sărute amar
ca mugurii
de teama culegătorilor de sunete.

Numai fereastra suna mereu
ascuțit
precum mărunțișul în buzunarele cerșetorilor
de abanos.

PASĂREA SERII

Nu știu
era mai înainte sau după somnul de pândă galbenă
al ierbii...
Știi doar că erau păduri de vis și de vânt
iar albul de mesteacăn rătăcea cu ploaia
dălțuind sunete
peste aerul
trupului tău.

Se sfârșiseră firimiturile de ploaie
falangele căutau falange flămânde de lumină
și de culoarea anotimpului pierdut
plin de câmpii albastre
și de somnul buzelor
nuntite...

Târziu
cât mă cerneam prin crângul genelor tale
sângele îmi rătăcea prelung
precum umbra de veghe a frigului alb
iar pasărea serii
rănită
se cuibărea în fântâna ochilor mei
arzând rugi amare
și lujeri
de ierburi sfinte.

UMBRA DE STRIGĂT

Ploua sacadat
ca într-un galop de toacă
lichid
și era toamnă cât să-mi poți roti
cearcănul liniștii în minutarele orelor
de păsări
și strigăt...

Între noi doi clipea o pleopă
de aer
rotunjită
pe margini
de gânduri
cât timp
curcubeul nopții
se făcea luntre
în semințele de somn
ale crinului nenuntit...

Fereastra,
doar fereastra aceea
sfioasă
aluneca
alene
peste coapsele tale
pline de umbre
și sare...

CÎNTEC DE ÎNCEPUT DE VARĂ

E iarăși dimineața aceea
cu sunetul ei de secunde furate.
Cerul e gol și revărsat
peste răsăritul cel de neatins
iară dinții tăi -
ca stoluri de păsări oarbe -
îmi ciugulesc
când cumiți
când temători
când flămânzi
macii buzelor crăpate
de nesomn.

Ciugulesc nevăzutul
de parcă ar prefira
cenușa aurie
din drumul acela
uitat
dar înrobit către îndoielile luminii
ultime
de lună a lui Maia.

Se schimbă anotimpul
Doamnă a mea
se schimbă anotimpul
să poți să te dezbraci
alene
de visul meu
în oglinda zilei din urmă.

Și
nu mai știu
oprită mi-e încă teama
în tărâmul fructelor
ori se va mai scurge
strigător
în secundele umbrei
de abanos....

FEMEIA BASMULUI FERMECAT

Uimitor de frumoasă
era femeia aceea...
căci
însăși privirea
din stolul ochilor
deodată
mi se lepăda de întuneric
precum o fiară
flămândă
de pustiul
șoaptelor...

Uimitor de plăpândă
era femeia aceea...
îmi aluneca prin suflet
precum un dans

urcând
treptele înserării
și purta
un crin
murg
între gânduri
și buze....

Uimitor de tăcută
era femeia aceea...
curcubeul inimii mi se rostogolea
sunător
dincolo de zăbrelele
coliviei
pieptului
precum merele
în livada neculeasă
toamna....

Numai de mine
nu a întrebat
nimeni
unde sunt
de ce oare
m-am tot dus....

HRANĂ ȘI CUVÂNT

Mai răsar doar o dată pe an, peste locurile de acasă,
pădurea mea e plină de lupii bătrâni ai toamnei,
ierburile sure ard pânțele ploilor cu miros sălbatic
să poată fetele norilor să scapere amnare de ceață.

Pe frunze ucise nasc, lupoaice știute, puii lor de călți,
toamna le scoboară fluturi albi de lapte pe urlet,
vor veni îndată, să mă vadă, frații mei hăituți de mesteceni
și vom izvorî lacrima Mamei, cât să-mi adun fața din iarbă.

Mereu, anotimpul bătrân se ferește de vama trecerii mele
prin semne,
lutul devine cer și cerul aripa păsării cu sunet de clopot,
aș alerga din mine în văzduh, si-apoi în somn, cât să încapă
rășina luminii de iarnă, că-i târziu și noaptea îmi ascunde pașii...

Cu ochi de adânc de cântec,

doar puiul de cerb al copilăriei
adulmecă prin nările-i umede
oglanda izvorului
ce-mi străjuie ochiul stîng
precum o tulburare.

RĂSPLATA POMULUI OPRIT

Motto: „...e vorba de statuia aceea interioară...”

François Jacob

în seara de dinainte
presimțind liniști
genunchiul cerului se arcuia în păsări și muguri...

în seara de dinainte și ceva din noapte
pomii aceia zideau seve
ca un șold de căprioară și ierburi...

în seara de dinainte și până-n miez de noapte
femeia se-nvelea toată în ochi
și brațele bărbatului erau o horă deplină...

în seara de dinainte și ceva după miezul nopții
pârgul fructelor curate priveghea neatinșii șerpi
zidiți în ochiul de lumină
prea înalt pentru semnul prelung...

în seara de dinainte și ceva către sfârșitul de noapte
pleoapele crengilor opriseră timpul
și se lepădau de întuneric
în visul acelu stăpân...

în seara de dinainte și-n toată noaptea aceea
pomii-femeie se priveau în fântâni măiestre
roșind de semințele pântecului
în fruct...

Dimineața, Dumnezeu le ștergea ușor
din iarbă
cu podul palmei...